

Un entre mil

written by Josep Maria Loperena | 28 de maig de 2020

Va estar perjudicat pel mateix Govern de la Generalitat. Les xarxes socials van difondre que havia signat un manifest d'adhesió a JuntsxCat conjuntament amb altres 60 científics. Era un *fake news*. Oriol Mitjà sempre ho va negar. "Em van arribar diverses propostes d'unir-me a aquest grup de metges –va declarar als mitjans– però no el vaig voler signar perquè mai he militat en cap partit polític". Mitjà és un investigador català, especialitzat en patologies infeccioses relacionades amb la pobresa. Entre 2010-2020 va desenvolupar tasques d'investigació al centre mèdic de Lihir (Papua Nova Guinea) sobre el tractament de malalties com el Pian.

Des de la irrupció de la Covid-19, Mitjà s'ha convertit en el crític més virulent d'Alba Vergés, la Consellera de Salut de la Generalitat, i de les seves pràctiques per reprimir l'epidèmia. Quim Torra, malgrat que Mitjà no milita en el seu partit, l'ha contractat com a assessor de la Conselleria de Salut i li ha encarregat un informe sobre el desconfinament a Catalunya. El president s'ha valgut del científic per donar a les seves intervencions una aparença de sentit comú i coneixença sanitària. El facultatiu va acceptar el repte però, com no es casa amb ningú, ho va fer per estar al servei de la comunitat, sense percebre ni un cèntim de la Generalitat.

El fet que Mitjà es negui a cobrar és el que vull ressaltar en aquest comentari. Demuestra que té consciència que la Covid-19 perjudica, fonamentalment, als treballadors que no cobren l'atur i als que no tenen feina, ni casa on confinar-se. Són milers i milers els indigents que viuen en solitari, o al carrer, passant fam. L'actitud, generosa i solidària, del doctor Mitjà ha fet que la ciutadania prengui consciència que els polítics, parlamentaris i assessors nomenats a dit, cobren unes remuneracions exorbitants.

A Espanya hi ha 300.000 polítics més que a Alemanya, tenint la meitat de població, i el doble que a Itàlia. Al nostre país hi ha 450.000 polítics, 166.000 metges, 154.000 policies i 20.000 bombers. El salari d'un diputat (300.000 euros anuals) no té parangó amb el dels funcionaris d'altres països europeus que perceben un sou anual de 18.000 euros. La ciutadania reivindica que els diputats paguin la Seguretat Social com la resta de treballadors i només cobrin mentre duri el seu mandat i un cop acabat aquest passar a l'atur a l'espera d'una nova col·locació i vol també que es redueixi a la meitat el nombre de diputats, senadors, alts càrrecs de les Diputacions i empreses públiques i, per últim, eliminar les pensions vitalícies.

Però no tots els polítics pensen el mateix. La majoria segueixen cobrant el mateix durant la pandèmia. L'única excepció va ser la de Julio Anguita, mort fa pocs dies, que va renunciar a la pensió d'exparlamentari perquè ja en tenia prou amb la que cobrava de mestre. Al contrari, el president Quim Torra, s'ha apujat el sou. Aquest any cobrarà 146.926 euros, i els seus consellers un salari brut de 110.759 euros. El poble, que és savi, s'ha adonat que tan ell com els seus deixebles no plantegen alternatives per lluitar contra la pandèmia. Amb relació a la política llegeixen literalment les comunicacions que reben del president Puigdemont des de Bèlgica encara que, de tant en tant, profereixen algun exabrupte. Aquesta és la raó per la qual el poble, cansat ja de ser súbdit d'Espanya, vol formar part d'una república popular, lliure i independent. Perquè, com va dir John F. Kennedy en un discurs: 'els que fan impossible una revolució pacífica, no podran impedir mai una revolució violenta'.